

J. F. Mira: "L'exposició m'ha fet recordar coses que tenia perdudes en el temps" - Levante - 16/12/2016

J. F. Mira: «L'exposició m'ha fet recordar coses que tenia perdudes en el temps»

► XAVIER RIUS EL VA CALIFICAR AHIR COM «UN DELS PROHOMS DEL POBLE VALENCIÀ PER LA SEUA PERSONALITAT CARISMÀTICA I POLIFACÈTICA, VERSATILITAT I **INCOMBUSTIBLE PRODUCCIÓ ACADÈMICA**»

L'homenatjat, ahir, mirant l'exposició de la qual és protagonista.
LEVANTE-EMV

MARIA TOMÀS GARCIA VALÈNCIA

■ «Un antropòleg, com a practicant de la seua ciència, pretén ser coherent amb una doble exigència, reproduir fidelment un fragment de la realitat humana, cultural o social i explicar, d'alguna manera, aquesta mateixa realitat». Les paraules són de l'escriptor, i antropòleg Joan Francesc Mira, que ahir inaugurava l'exposició *L'ofici de mirar i escriure* al Museu d'Etnologia de València, que ell mateix va constituir en 1982 i que hui està dirigit per Francesc Tamarit. Si bé es mira, un acte borgeà (de Borges), que el museu li dedique una exposi-

ció al seu creador, director, i investigador primer, en un treball ara comissariat per Beatriz Santamarina, Teresa Vicente Rebanaque, Julio Bodí i Albert Costa, en un acte que va comptar amb la presència del delegat de l'àrea de Cultura de la Diputació de València, Xavier Rius.

Personalitat carismàtica i polifacètica, Mira va dir ahir que la selecció inclou objectes que l'han ajudat a redescobrir-se a si mateix i a recordar coses que tenia «perdudes en el temps». Una mostra que dona testimoni d'alguna de les «vocacions suïcides» a les quals ha dedicat la

seua carrera, entre les quals ha destacat «rescatar» totes aquelles coses, com la llengua o la cultura etnològica, que estan assegurades en «els països normals». «Però este país és molt complicat», va sentenciar.

L'exposició proposa un recorregut seqüencial i retrospectiu a partir de quatre línies analítiques interconnectades. Una ocasió, l'exposició, per veure fons atresorats durant les campanyes etnogràfiques que l'homenatjat va començar pels anys vuitanta, «recorrent de punta a punta el país conduït furgones llogades per tal de recuperar, per compra o per donació, taules, cadires i llits, forcats i eines del camp, premses de tota mena, carros, caixes de novia i aixovars, pitxers, perols, cassoles i estris de menestral», segons recordava la seua col·lega Josepa Cucó a la *laudatio* del dia que li van lliurar la Medalla de la Universitat de València.

«El seu destí era l'antiga Beneficència, on encara romanien algunes monges i uns quants vells asilats», deia Cucó. «Amb un petit equip integrat per dones de la neteja, una administrativa i uns quants joves llicenciats llevàrem la corca a la fusta i el rovell a tot el ferrall, i inventariàrem, etiquetàrem i emmagatzemàrem tots els objectes». Segons recordava, Mira aconseguí «un miracle. Amb huit milions de les velles pessetes va reunir quasi tres mil peces». Ara, a l'exposició, es poden veure imatges de diferents moments de la seua biografia, documents de la seua trajectòria —certificats acadèmics com el de la Universitat Pontifícia de Roma— i objectes personals o una mostra dels seus llibres.

El treball de Mira brilla de forma singular pel seu intent de deixar testimoni de les formes de vida tradicionals davant la generalització de la societat industrial